

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobce: **M. T.**, zastoupeného JUDr. Marinou Machytkovou, advokátkou, Dlouhá 16, Praha 1, proti žalované: **Bezpečnostní informační služba**, P. O. BOX 1, Praha 57, o žalobě proti rozhodnutí žalované ve věci propuštění ze služebního poměru ze dne 19. 10. 2005, č. j. 29 - 6/2005 - BIS - 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2007, č. j. 10 Ca 409/2006 - 30,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti v záhlaví blíže označenému usnesení městského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2005, č. j. 29 - 6/2005 - BIS - 1, jímž bylo stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru č. j. 387 - 3/2005 - BIS - 6 ze dne 16. 8. 2005 zamítnuto.

Městský soud žalobu ve věci přezkoumání rozhodnutí žalované o propuštění ze služebního poměru usnesením podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), odmítl pro opožděnost. V odůvodnění rozhodnutí soud uvedl, že podle zvláštního zákona č. 154/1994 Sb., o Bezpečnostní informační službě, je stanovena zvláštní lhůta k podání žaloby, jež se odvíjí od právní moci rozhodnutí žalované. V daném případě soud poukázal na znění § 139 odst. 2 citovaného zákona, dle něž platí, že návrh na přezkoumání rozhodnutí soudem je možno podat

v době 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Soud proto shledal žalobu ze dne 14. 12. 2005, doručenou soudu dne 15. 12. 2005, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2005, které bylo stěžovateli doručeno dne 24. 10. 2005, za opožděnou, neboť v zákonné 30 denní lhůtě měla být žaloba nejpozději podána dne 23. 11. 2005 k poštovní přepravě.

Stěžovatel podal do usnesení o odmítnutí žaloby městského soudu včasnou kasační stížnost. Důvod podání kasační stížnosti spatřuje v nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení, jakož i v nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. a/ a d/). Stěžovatel dále namítl nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jelikož se domnívá, že s ohledem na okolnosti případu nebyla předmětná žaloba podána opožděně. Dále stěžovatel líčí skutkové okolnosti dopravní nehody, již měl zavinit pod vlivem alkoholu. V souvislosti s opožděným podáním žaloby namítá, že podle § 139 zákona č. 154/1994 Sb. lze do rozhodnutí služebního orgánu, který rozhodl o propuštění ze služebního poměru podle § 40 citovaného zákona, podat návrh na přezkoumání soudem. Dále poukazuje na § 134 zákona o Bezpečnostní informační službě, dle něž lze podat návrh na přezkoumání rozhodnutí soudem až po vyčerpání opravného prostředku (což stěžovatel učinil), a to ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Stěžovatel namítá, že při přezkoumávání rozhodnutí služebních orgánů soudem se dle § 139 odst. 4 citovaného zákona postupuje podle zvláštního předpisu, jímž je na základě poznámky pod čarou č. 28 ustanovení § 247 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Stěžovatel se odvolává na dvouměsíční lhůtu k podání žaloby, stanovenou § 247 o. s. ř. v souladu s nímž postupoval. Správní rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 24. 10. 2005 a na základě uvedeného odkazu na ustanovení občanského soudního řádu vypršela dvouměsíční lhůta k podání žaloby dne 24. 12. 2005. Stěžovatel proto podal žalobu dne 14. 12. 2005, neboť se domnívá, že v jeho případě platí lhůta pro podání žaloby stanovená zvláštním předpisem, jímž je § 247 o. s. ř. V závěru kasační stížnosti namítl, že byl nesprávným odkazem v zákoně o bezpečnostní informační službě uveden v omyl, který následně způsobil odmítnutí jeho žaloby pro opožděné podání, čímž byl zkrácen na svých právech. Požaduje zrušení napadeného usnesení městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti argumentovala shodně s odůvodněním a právním názorem městského soudu v napadeném usnesení. Dále poukázala na nenormativní charakter poznámek pod čarou, z čehož vyvodila, že poznámka pod čarou neupravuje žádná práva ani povinnosti. Závěrem navrhla, aby Nejvyšší správní soud stěžovateli kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. pro nedůvodnost zamítl.

Ze správního a soudního spisu byly pro posouzení věci zjištěny následující skutečnosti:

Ředitel Bezpečnostní informační služby jakožto příslušný služební orgán podle § 22 zákona o Bezpečnostní informační službě rozhodl dne 16. 8. 2005, pod č. j. 387 - 3/2005 - BIS - 6, podle § 40 odst. 12 písm. d) cit. zákona o propuštění stěžovatele z poměru příslušníka Bezpečnostní informační služby z důvodu porušení služebních povinností zvláště hrubým způsobem. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel

prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, které bylo služebnímu orgánu doručeno dne 12. 9. 2005, tedy v zákonem stanovené lhůtě. O odvolání rozhodl ředitel Bezpečnostní informační služby dne 19. 10. 2005, č. j. 29 - 6/2005 - BIS - 1, přičemž stěžovatelovo odvolání zamítl. Toto rozhodnutí bylo stěžovatelovu zástupci doručeno dne 24. 10. 2005 a stěžovatel jej napadl dne 14. 12. 2005 žalobou podanou k Obvodnímu soudu pro Prahu 5, který usnesením ze dne 13. 11. 2006, č. j. 8 C 565/2005 - 35, řízení dle § 104b odst. 1 o. s. ř. zastavil, jelikož je v této právní věci věcně příslušný rozhodovat soud ve správním soudnictví. Současně stěžovatele poučil o tom, že může podat proti rozhodnutí správního orgánu žalobu ve správním soudnictví. Usnesení nabylo právní moci dne 9. 12. 2006.

Stěžovatel dne 20. 12. 2006 podal žalobu k příslušnému správnímu soudu - Městskému soudu v Praze. Tento soud o žalobě rozhodl usnesením blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku, jímž ji pro opožděnost odmítl.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud předesílá, že za procesní situace, kdy stěžovatel napadá kasační stížností rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu (žaloby), omezuje se přezkum prováděný zdejším soudem na opodstatněnost naplnění důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 e) s. ř. s. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odmítnutí žaloby soudem bylo nezákonné, tedy že kasační důvod byl naplněn, musel by napadené rozhodnutí městského soudu zrušit a otevřít tím procesní prostor tomuto soudu, aby se meritorně vypořádal s podanou žalobou. Tento závěr vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004, dostupný na www.nssoud.cz), podle nějž, je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Nejvyšší správní soud za této situace napadené usnesení městského soudu přezkoumal v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jelikož se jedná o věc, k jejímuž rozhodnutí jsou příslušné soudy ve správním soudnictví, je nutné použít procesní předpis, který upravuje řízení před správními soudy, jímž je soudní řád správní. Lhůta pro podání žaloby je upravena v § 72 tohoto zákona, dle nějž lze žalobu podat do dvou měsíců poté, co bylo rozhodnutí stěžovateli oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 72 odst. 3 s. ř. s., jestliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.

Podle § 139 odst. 2 zákona o Bezpečnostní informační službě je možno návrh na přezkoumání rozhodnutí soudem podat až po vyčerpání opravného prostředku, a to v době 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

V daném případě je tedy zvláštním zákonem, jímž je zákon o Bezpečnostní informační službě, stanovena k podání návrhu na přezkoumání správního rozhodnutí soudem lhůta jiná, než se odvíjí od právní moci rozhodnutí žalované. Z výše uvedeného je zřejmé a nepochybné, že žaloba ze dne 14. 12. 2005 byla k Obvodnímu soudu pro Prahu 5 podána až po uplynutí zákonné 30 denní lhůty (§ 139 odst. 2 zákona o Bezpečnostní informační službě), neboť včas mohla být vzhledem k datu nabytí právní moci rozhodnutí žalované dne 24. 10. 2005 podána nejpozději dne 23. 11. 2005. Přestože stěžovatel následně dodržel jednoměsíční lhůtu stanovenou usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5, na opožděnost podání žaloby nemá tato skutečnost vliv, protože jím byla napravena vada spočívající v podání žaloby k věcně nepřislušnému soudu, nikoliv však vada, kterou trpěla již původní žaloba, tedy její opožděnost. Proto městský soud postupoval zcela v souladu se zákonem, když stěžovatelovu žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro opožděnost odmítl.

Nejvyšší správní soud na tomto místě nad rámec rozhodnutí uvádí, že posláním poznámek pod čarou je pouhé zlepšení přehlednosti a orientace v právním předpisu formou legislativní pomůcky, která z povahy věci nemůže stanovit závazná pravidla chování nebo pravidla pro interpretaci daného ustanovení. Obecné ustanovení v zákoně a jeho omezení až ve vysvětlivce pod čarou neodpovídá uznávaným principům právního státu v demokratických systémech (srov. též nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99).

Kasační stížnost byla proto jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovaná, ač byla v řízení úspěšná, nemá podle zákona právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu